

ראשו אדם פשוט שנה. קשקשו  
קשים כבדול. כנפיו כנפים שטים  
ונפרדים לכל אותם יאורים.  
כשעולה זנבו (אלי), מכה ובוטט  
את שאר הדגים. אין מי שיקום  
לפניו.

פיו לוהט אש. כשנוסע בכל אותם  
יאורים מזדעזעים שאר התנינים,  
ובורחים ונכנסים לים. אחת  
לשבעים שנה רובץ לצד זה, ואחת  
לשבעים שנה רובץ לצד זה. אלה  
יאורים חסר אחד מתמלאים ממנו.  
תנין זה רובץ בין אותם יאורים.  
כשנוסע, יוצאת פסת יד של אש  
בקלפות. כלם עומדים וזועפים  
בזעפם, (ועומדים בענפיו) מתערבים  
אותם יאורים לעין (העין) תכלת  
שחורה. ונגלגלים נוסעים לארבעת  
צדדי העולם. זוקף זנבו, מכה  
למעלה, מכה למטה, וכלם  
בורחים לפניו.

עד שלצד צפון עומדת שלהבת  
אש אחת, והכרוז יוצא: התיצבו  
זקנות והתפזרו לארבע זוויות, הרי  
התעורר מי ששם קולר על פני  
התנין, כמו שנאמר (יחזקאל כט) ונתתי  
חחים בלחייך וגו'. אז כלם  
התפזרו, ולוקחים את התנין  
ונוקבים פניו בצד הלחיים,  
ומכניסים אותו לתוך נקב תהום  
רבה עד שנשבר פחו, ואז מחזירים  
אותו לנהרותיו (לנחיריו).

אחת לשבעים שנה עושים לו כף,  
פדי שלא יקלקל מקומותיהם של  
הרקיעים ועמודיהם, ועליהם הפל  
מודים ומברכים ואומרים, (תהלים  
צח) בואו נשתחוה ונכרעה נברכה  
לפני ה' עושנו.

התנינים נכנסים (העליונים) למעלה,  
עומדים אותם שמתברכים, כמו  
שנאמר (בראשית א) ויברך אתם  
אלהים. אלו שולטים על כל שאר

רישא: סומקא כורדא. קשקשו: תקיפין  
כפרזלא. גדפוי: גדפין שטאן  
ואתפרשן לכל אינון יאורין. פד סליק זנביה,  
(נ"א לנביה), מחי ובטט לשאר נונין, לית מאן  
דיקום קמיה.

פומיה: מלהטא אשא. פד נטיל בכל אינון  
יאורין, מזדעזען שאר תנינייא,  
וערקין ועאלין בימא. חד לשבעין שנין רביץ  
לסטרא דא. וחד לשבעין שנין רביץ לסטרא  
דא. אלה יאורין חסר חד אתמליין מניה. דא  
תנינא, רביץ בין אינון יאורין.

בר נטיל נפק חד פסותא דאשא בקליפין,  
פלהו קיימין וזועפין בזעפוי, (נ"א ונקפין  
בענפיו) מתערבין אינון יאורין לעין (נ"א העין)  
תכלא אוכמא. ונגלגלין נטלין לארבע סטרי  
דעלמא. זקיף זנביה, מחי לעילא, מחי  
לתתא, פלא ערקין מקמיה.

עד דלסטור צפון, קם חד שלהובא דאשא,  
וכרוזא קרי, אזדקפו סבתין אתבדרו  
לארבע זויין, הא אתער מאן דשוי קדלא, על  
אנפוי דתנינא, כמה דאתמר, (יחזקאל כ"ט) ונתתי  
חחים בלחייך וגו'. פדין פלהו אתבדרון.  
ונקטין ליה לתנינא, ונקבי אנפוי בסטר  
עלעוי, ועאלין ליה לנוקבא דתהומא רבא,  
עד דאתבר חיליה, פדין אהדרו ליה לנהרוי.  
(נ"א לנחירוי).

חד לשבעין שנין עבדין ליה פדין, בגין דלא  
יטשטש אתרין דרקיעין וסמכיהו.  
ועלייהו כלא אודן, ומברכאן ואמרין, (תהלים  
צ"ח) בואו נשתחוה ונכרעה נברכה לפני ה'  
עושנו.

תנינייא עאלין (ס"א עליון) לעילא קיימין אינון  
דמתברכאן, כמה דאת אמר (בראשית א)

ויברך אותם אלהים. אלין